

mæssigt, at man ved sådanne sager som medvirkende i en sag selv som udgangspunkt er indforstået med, at man deltager i gruppen af sagsøgere. Dansk Folkeparti understreger dog, at sådanne gruppesøgsmål efter frameldingsmodellen handler om sager, hvor kravene enkeltvis er så små, dvs. under 2.000 kr., og at de almindeligvis ikke kan forventes fremmet ved individuelle søgsmål. Endvidere kan gruppemedlemmer i et gruppesøgsmål efter frameldingsmodellen alene pålægges at bidrage til sagsomkostningerne inden for rammerne af deres eget faktiske kontante udbytte af retssagen. Dansk Folkeparti hæfter sig også ved, at det enkelte gruppemedlem reelt ingen økonomisk risiko har ved at deltage i et gruppesøgsmål efter frameldingsmodellen.

Dansk Folkeparti anser det dog for afgørende vigtigt, at virkningerne af frameldingsmodellen nøje vurderes, efter at loven har virket i nogle år.

Dansk Folkeparti har overvejet, om andre end Forbrugerombudsmanden skal kunne udpeges som grupperepræsentant i sager, der føres efter frameldingsmodellen. Dansk Folkeparti vurderer imidlertid, at der er behov for at se nærmere på, hvordan gruppesøgsmålene, herunder frameldingsmodellen, virker i praksis, før der træffes beslutning herom.

Dansk Folkeparti opfordrer på denne baggrund justitsministeren til, når de nye regler har været i kraft i 3 år, at udarbejde en redegørelse til Retsudvalget om erfaringerne med de nye regler om gruppesøgsmål, herunder navnlig med anvendelsen af reglerne om gruppesøgsmål efter frameldingsmodellen, bl.a. med henblik på at kunne vurdere, om Forbrugerrådet (og eventuelt andre) skal kunne udpeges som grupperepræsentant i frameldingssager. Redegørelsen skal inddrage de norske erfaringer med frameldingsgruppesøgsmål, i det omfang de nye regler herom er trådt i kraft.

Et *mindretal* i udvalget (S, RV, SF og EL) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med det stillede ændringsforslag.

At der bliver mulighed for gruppesøgsmål i Danmark er både tiltrængt og glædeligt. Men alligevel er det med stor ærgrelse, at det kan konstateres, at et flertal i Folketinget ikke er parat til at gå hele vejen og give danskerne en lov om gruppesøgsmål, der er så god, som den kunne være.

Mindretallet har stillet et ændringsforslag, hvoraf det fremgår, at mindretallet gerne så, at ikke kun Forbrugerombudsmanden, men også Forbrugerrådet, fik mulighed for at være sagsøger i sager, hvor frameldingsmodellen er anvendt. På den måde ville vi i Danmark give Forbrugerrådet samme mulighed, som dets søsterorganisation netop har fået i Norge, og det ville ikke kun være Forbrugerombudsmanden, der havde kompetence til at rejse sagerne.

At Forbrugerrådet også bør gives mulighed for at rejse sagerne, mener mindretallet er en god idé, da det kan tænkes, at Forbrugerombudsmanden ikke vil have hverken ressourcer til eller interesse for at rejse præcis de sager, som Forbrugerrådet ville.

Eftersom Forbrugerombudsmanden er en offentlig håndhævelsesmyndighed, kan det nemlig meget vel tænkes, at Forbrugerombudsmanden først og fremmest vil føre sager, der er relateret til Forbrugerombudsmandens embede og derfor er markedsføringsrelaterede, hvorimod Forbrugerrådet har givet udtryk for især at kunne forestille sig at rejse sager, hvor en erhvervsvirksomhed har overtrådt konkurrenceloven og har fået en bøde, men hvor mange små forbrugere har betalt for meget på grund af »aftaler i porten«. Det kan også, som drøftet under 1. behandling af lovforslaget, være sager, hvor mange forbrugere er kommet til skade på grund af eksempelvis hårfarve, hvor der i dag kun føres enkelte sager.

Justitsministeren har afvist at ville give Forbrugerrådet bemyndigelse til at være sagsøger med bl.a. den begrundelse, at en myndighed er underlagt et »saglighedskrav«, hvilket Forbrugerrådet underforstået ikke er. Det forekommer som en urimelig grund til at afvise Forbrugerrådet, da der i forvejen er så mange skrappe krav forbundet med godkendelsen, at domstolene nok ville undlade at tillade en sag, hvis den skulle være usaglig.

Det forekommer ligeledes urimeligt, at justitsministeren trods flere spørgsmål ikke kan begrunde, hvorfor det er et problem, at Forbrugerrådet kan rejse sagerne i Norge, og til slut blot svarer, at det ikke er et argument i sig selv, hvorledes reglerne er udformet i Norge.

Af svar på spørgsmål nr. 24 fremgår det, at ministeren vil være indstillet på efter 3 år at udarbejde en redegørelse til Retsudvalget om erfaringerne med de nye regler om gruppesøgsmål, her-